

La simfonia espanyola dels mil

EL 27-S HA POSAT FI A UNA CAMPANYA DE LLARGA DURADA I DE DURESA EXTREMA EN QUÈ L'ESTAT ESPANYOL HA JUGAT TOTES LES ESTRATÈGIES DE LA POR A FAVOR D'UNA OPCIÓ POLÍTICA, L'UNIONISME.

L'amplitud i duresa de la campanya espanyolista del 27S ha superat al final totes les previsions. Quan CDC i ERC i les entitats ANC i Òmnium van acordar una llista conjunta, es van disparar totes les alarmes de l'Espanya eterna. I va començar la llarga precampanya. Escric l'endemà del darrer dia permès per a la publicació (legal) d'enquestes (21-9-15). Les repasso i veig que totes auguren majoria absoluta en escons a les llistes independentistes. Ha fracassat la "campanya total" de l'Estat?

Tinc la impressió que les opcions sobiranistes formen un bloc compacte i estable, que no tremola enfront de la gran cridòria, de la "simfonia de la por" que ha orquestrat l'Estat espanyol. Una simfonia megalòmana a l'estil de la n. 8 de Mahler, l'anomenada *dels mil* per la quantitat enorme d'instruments i cantants que requereix.

L'Estat que regenta Rajoy no ha escatimat instruments i veus per ofegar els clams que des de Catalunya han demanat deliberar i decidir sobre el futur de la nació (un 80 % estan pel dret a decidir). A títol d'inventari recullo la llista dels deus més significatius que han instrumentalitzat els aparells d'Estat al servei d'una opció política, l'unionisme.

1. La consigna de Rajoy davant el 27S. Rajoy deixa dit: "Ningú trencarà Espanya". El ministre d'Interior ho interpreta així: "Cap Govern d'Espanya no permetrà a Catalunya exercir el dret d'autodeterminació". I el ministre de Defensa, així: "Si tothom compleix amb el seu deure, no hi haurà intervenció de les Forces Armades".

2. La llei ho salva tot. Rajoy reitera que es tracta de complir i fer complir la llei. I Prou. I per això fa dues lleis a la seva mida: la llei de "seguretat nacional" (per controlar els Mossos i les policies

JOSEP GIFREU

locals des de Madrid) i la "reforma exprés" del TC per poder suspendre Mas si "incompleix la llei".

3. La batalla de les enquestes. El Govern no es refia de les enquestes privades: té el seu propi centre, el CIS, que surt amb les seves dades en plena campanya, que resulten ser dades "cuinades", rebaixant en quatre punts el vot independentista, segons denuncià el diari *Público* (12-9-15).

4. El suport del PSOE. En un "tema d'Estat" com la batalla de Catalunya, els dos ex-grans partits espanyols van units. El PSOE vota la llei de seguretat nacional, el nou secretari general és inflexible amb el dret d'autodeterminació i el mateix Felipe González surt a la palestra amb un incendiari article a *El País* titulat "A los catalanes".

5. L'arma diplomàtica. La internacionalització de la "qüestió catalana" obliga el Govern de Rajoy a desplegar una intensa activitat per captar declaracions del *establishment* polític (Merkel, Ca-

meron, Hollande, Obama, Juncker, Santos) a favor de la unitat d'Espanya i de l'"expulsió" d'Europa d'una Catalunya independent.

6. La sempre fidel premsa madrilenya. Els quatre grans diaris de Madrid han fet causa comuna contra el procés. De dreta, d'extrema dreta i de centre, tots han rivalitzat en l'estratègia general d'intimidat, atacar o falsejar la realitat política catalana i especialment la figura de Mas.

7. El silenci de les teles. Les grans televisions privades han silenciats tant com han pogut les propostes sobiranistes, tot i que el conjunt dels quatre canals principals obtenen prop de la meitat de l'audiència de Catalunya. Això era tan alarmant que el Síndic de Greuges denuncià l'excés de l'unionisme en les teles privades.

8. Banca i patronals intimiden. El manifest de la gran banca, amenaçant de deixar el país en cas d'una DUI, s'afegia a les reiterades amenaces de la gran patronal (Foment i CEOE) sobre la inseguretat de les empreses i de les inversions estrangeres. I el governador del Banc d'Espanya els feia costat.

9. Els sindicats també ajuden. Per si feien falta, els secretaris de les dues centrals sindicals espanyoles, CCOO i UGT, s'afegien a la condemna general de les pretensions independentistes.

10. I TV3 intervinguda. La Junta Electoral Central, en un gest inèdit, qualificat pel Col·legi de Periodistes d'"estat d'excepció", obligava TV3 i els mitjans de la CCMA a compensar els partits unionistes per la retransmissió de la Via Lliure.

Simfonia de la por, sí, però de la por i el pànic d'Espanya davant del repte democràtic de Catalunya.

Periodista i professor a la UPF